

ก่อนจะออกเดินทางเพื่อแก้แค้น
จงขุดหลุมศพเตรียมไว้สองหลุม

— ขงจื้อ

SAMPLE

ตอนที่หนึ่ง

SAMPLE

18.00 น.

☞ สตรีดวงตาสีน้ำเงินอมม่วงเดินช้าๆ ผ่านไปได้ต้นไม้ในสวนสาธารณะ
เซ็นทรัลพาร์ก มือชุกอยู่ในกระเป๋าเทรนซ์ได้ตกลงสอดส่ายสายตามองรอบตัว
ตลอดเวลา ขณะที่พี่ชายเดินอยู่ข้างๆ

“ก็โหมงแล้ว” เธอถามไม่รู้ว่ารอบที่เท่าไร

“หกโหมงตรง”

ย่ำค่านี้อากาศค่อนข้างอุ่นสำหรับกลางเดือนพฤศจิกายน แสงแดดเริ่ม
อ่อนจางพาให้เงาเม็ดตะแแต่มเห็นอผืนหญ้าบนสนามกว้างใหญ่ ทั้งสองเดินข้าม
ถนนอีสต์ไทรฟ์ผ่านรูปปั้นฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน ขึ้นไปตามเนินที่ยกตัว
น้อยๆ ก้อนพลันหยุดชะงักราวกับความคิดบางอย่างผุดขึ้นมาเหมือนๆ กัน
ตรงไปข้างหน้า อีฟฟากของสระน้ำคอนเซอร์เวทีฟวอเตอร์ที่หนึ่งสงบคือ
เคิร์บส์เมมโมเรียลโบตเฮาส์ที่มองคล้ายของเล่น ถัดไปเบื้องหลังคืออาคาร
สูงตระหง่านซึ่งเรียงรายประหนึ่งปราการบนถนนฟิฟท์อเวนิว งดงามราวภาพบน
โปสเตอร์การ์ด เมื่อน้ำในสระเล็กๆ สะท้อนสีแดงอมส้มจากท้องฟ้า ขณะเรือยอร์ชต์
จำลองแล่นผ่านผิวน้ำนิ่งสนิทท่ามกลางเสียงร้องตะโกนชอบอกชอบใจของเด็กๆ
จังหวะเดียวกับที่จันทร์เต็มดวงเริ่มปรากฏกลางช่องว่างระหว่างอาคารสูงระฟ้า
สองหลังพอดี

เธอพะวักพะวนจนรู้สึกคอแห้งและคล้ายหายใจไม่ออก สร้อยไข่มุกที่คล้อง
อยู่รอบคอเหมือนจะรัดแน่นขึ้นทุกที “จืดลัน” เธอเอ่ย “ฉันไม่แน่ใจว่าจะทำได้”

เธอล้มผัสได้ว่าอุ้งมือพี่ชายกระชับแขนแน่นขึ้น “เชื่อพี่สิ ทุกอย่างจะ
เรียบร้อย”

เธอชำเลื่องมองรอบบริเวณสวนสาธารณะกว้างใหญ่ตรงหน้า หัวใจเต้นแรงขึ้น นักไวโอลินกำลังบรรเลงเพลงบนกำแพงหินข้างสระ หนุ่มสาวคู่นั่งนั่งพลอดรักอยู่บนม้านั่งหน้าโบตเฮาส์โดยไม่สนใจคนทั้งโลก บนม้านั่งตัวถัดไปผู้ชายผมสั้นหุ่นเหมือนนักกล้ามกำลังอ่านหนังสือพิมพ์เดอะ วอลล์สตรีต เจอร์นัล ผู้คนและนักวิ่งจ็อกกิ้งผ่านไปมาเป็นระยะๆ ในเงามืดของโบตเฮาส์ ชายจรจัดคนหนึ่งกำลังเตรียมที่นอนสำหรับค่ำคืนนี้

เขาคอนนั้นยืนอยู่ข้างสระน้ำ ร่างผอมบางหนึ่งไม่ขยับเขยื้อน ไส้เลือดไค้ต ลีอ่อนตัดเย็บอย่างประณีต ผมสีซีดสะท้อนเป็นประกายกลางแสงแดดที่อ่อนจางลงทุกขณะ

หญิงสาวสูดหายใจลึก

“ไปเถอะ” จิตสันพูดเบาๆ “ที่จะรออยู่แถวนี้แหละ” เขาละมือจากแขนเธอ

พอสาวเท้าไปข้างหน้า เธอรู้สึกว่ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวพลันหายไป จนหมดสิ้น ขณะเพ่งความสนใจไปยังผู้ชายที่กำลังมองมา ก็ร้อยก็พันครั้งกันนะ ที่เธอนึกถึงช่วงเวลาเช่นนี้ แต่สุดท้ายก็จบลงด้วยความขมขื่นทุกคราเมื่อคิดว่ามันเป็นเพียงความฝันที่ไม่มีวันเป็นจริงได้ แต่แล้วเขาก็ยืนอยู่ตรงหน้าเธอ เขาดูแก่ลงแต่ไม่มากเท่าไร ผิวยังขาวซีดดุจเดียวกับรูปปั้นอลาบาสเตอร์ เครื่องหน้ายังเหมือนขุนนางโรมันโบราณ ดวงตาเป็นประกายที่จ้องมาอย่างไม่ลดละปลุกความทรงจำและความปรารถนาครั้งเก่าก่อนให้โหมกระพือ แม้สถานการณ์ที่เผชิญอยู่จะอันตรายที่สุดก็ตาม

เธอหยุดห่างจากเขาไม่ถึงหนึ่งเมตร

“นั่นคุณจริงๆ เหรอ” เขาถามด้วยสำเนียงผู้ดีชาวใต้ซึ่งท่วมท้นด้วยอารมณ์ เธอพยายามยิ้ม “นั่นเสียใจอะ อลวยเซียส เสียใจมาก”

เขาไม่ตอบ หลังจากใช้เวลาผ่านมานานหลายปี เธอรู้สึกว่ไม่สามารถอ่านความคิดที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังดวงตาสีซีดคู่นั้นได้อีกต่อไป เขารู้สึกยั้งเงาะ รู้สึกว่ถูกรทรยศ เกลียดชัง หรือยังเปี่ยมด้วยความรักดุจเดิม

เธอเห็นรอยบาดที่เพิ่งปรากฏบนแก้มของเขาจึงไล่ปลายนิ้วเบาๆ แล้วบุบบับก็ชี้ข้ามไหล่ฝ่ายตรงข้าม

“ดูสิคะ” เธอกระซิบ “ผ่านมานานหลายปี แต่ดวงจันทร์ก็ยั้งขึ้นมาให้เห็น”

เขาเหลือบมองไปทางขอบฟ้าบนถนนฟิฟท์อเวนิวตามที่เธอชี้ จันท์เต็มดวง สีเหลืองนวลลอยอยู่ในกรอบของอาคารใหญ่โตโอ้อ่า ทาบเหนือแผ่นฟ้าสีชมพูนวล ซึ่งไล่ระดับขึ้นไปกลมกลืนกับสีม่วงแก่เย็นตา เพนเดอร์แกสต์สะท้อนทั่วเรือนว่าง พอหันกลับมามองเธออีกครั้ง ใบหน้าเขาปล้นสะท้อนความรู้สึกใหม่ทันที

“เฮเลน” เขาพูดขึ้นเบาๆ “โอ พระเจ้า ผมคิดว่าคุณตายแล้วซะอีก”

เธอสอดมือคล้องแขนเขาโดยไม่พูดอะไร ก่อนออกเดินรอบสระราวกับ ตกอยู่ในเวทมนตร์

“จี้ดัลันบอกว่าคุณจะไปให้พ้นจาก...เรื่องยุ่งๆ ทั้งหมด” เธอเอ่ย

“ใช่ เราจะกลับไปอยู่ที่ติ๊กตาโคตาด้วยกัน จากนั้นตรงไปที่...” เขาหยุดชะงัก “พูดเรื่องนี้ให้น้อยเข้าไว้จะดีกว่า เขาเป็นว่าเราจะไปในที่ที่คุณไม่ต้องกลัวอะไรอีก”

เธอกระชับมือที่กุมแขนเขาแน่นขึ้น “ไม่ต้องกลัวอะไรอีกหรอกนะ คุณไม่รู้หรือว่าฉันรู้สึกดีขนาดไหนที่ได้ยินแบบนี้”

“ถึงเวลาที่คุณควรกลับมาใช้ชีวิตตามปกติสักที” เขาล้วงกระเป๋าเสื้อนอก หยิบแหวนทองประดับสตาร์แซปไฟร์เม็ดใหญ่ออกมา “ถ้าอย่างนั้นเรามาเริ่มกันใหม่ ตั้งแต่แรกเลยดีกว่า คุณจำแหวนวงนี้ได้หรือเปล่า”

เธอหน้าแดง “ฉันไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นมันอีก”

“ผมก็ไม่เคยคิดว่าจะมีโอกาสได้สวมมันกลับลงบนนิ้วคุณ จนกระทั่งจี้ดัลัน บอกผมว่าคุณยังมีชีวิตอยู่ ผมรู้ดีทีเดียวว่าสิ่งที่เขาพูดเป็นความจริงแม้จะไม่มีใครเชื่อก็ตาม”

เขาเอื้อมไปจับมือซ้ายของเธออย่างนุ่มนวลเพื่อจะสวมแหวนบนนิ้ว แต่แล้วก็เบิกตากว้างเมื่อเห็นปลายแขนกุดตัวนและขรุขระด้วยรอยแผลเป็น

“ทำไมมือคุณถึง...ผมนึกว่าน้องสาวคุณ...”

เหมือนการสนทนาเพื่อสานความเข้าใจจะจบลงกะทันหัน “เฮเลน” เพนเดอร์แกสต์เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แฝงซึ่งความโกรธ “ทำไมคุณถึงยอมร่วมมือกับ แพนนี่ เพราะอะไรคุณถึงปิดบังไม่ให้ผมรู้อะไรสักอย่าง ทำไมคุณไม่...”

“กรุดนอย่าพูดถึงเรื่องพวกนั้นเลย” เธอขัดขึ้น “ทุกอย่างล้วนมีเหตุผลทั้งนั้น เรื่องราวที่เกิดขึ้นมันร้ายกาจมาก ร้ายกาจที่สุด แล้วฉันจะเล่าทุกอย่างให้ฟัง แต่ยังไม่ใช่วันนี้หรือที่นี่ เอาละค่ะ ได้โปรดสวมแหวนให้ฉันแล้วไปจากที่นี่กันเสียที”

เธอยื่นมือมาให้เพนเดอร์แกสต์สวมแหวน แต่ขณะที่เขาทำแบบนั้น เธอเห็นวีสายตาของเขาเลื่อนผ่านร่างเธอไปจับที่ภาพข้างหลัง

เพนเดอร์แกสต์เกิดอาการเกร็งขึ้นในทันใด อึดใจหนึ่งที่เขาจับมือเธอนิ่ง ก่อนจะหันไปทางจุดที่พี่ชายเธอยืนอยู่ด้วยกิริยาสงบ แล้วเรียกให้ฝ่ายนั้นเดินมา สวมทบ

“จัดสัน” เธอเล่นได้ยินเขาพิมพ์ “พาเธอไปจากที่นี่ ค่อยๆ ไป ใจเย็นๆ แต่รีบหน่อย”

เธอมองหน้าเขางงๆ ความกลัวที่เริ่มลดระดับพุ่งสูงขึ้นในอกทันควัน “อลอยเซียส มีอะไร...”

แต่เขาส่ายหน้าเล็กน้อยเป็นการตัดบท “พาเธอไปที่ตึกดาโคตา” เพนเดอร์แกสต์บอกจัดสัน “ผมจะไปพบคุณที่นั่น กรุณาไปซะ *เดี๋ยวนี้เลย*”

จัดสันจับมือน้องสาวและเริ่มเดินห่างไป รวบรวมคิดอยู่แล้วว่าเหตุการณ์แบบนี้จะต้องเกิดขึ้น

“มีอะไรหรือ” เธอถามแต่พี่ชายไม่ตอบ

เธอเล่นเหลียวมองและตกใจยิ่งนักเมื่อเห็นเพนเดอร์แกสต์ชักปืนออกมาส่องไปยังนักเล่นเรือยอร์ชต์จำลอง “ยื่นขึ้น” เขาสั่ง “แล้วก็ชูมือให้ผมเห็นถนัดๆ ด้วย”

“จัดสัน...” เธอเล่นตั้งท่าจะพูดอีก

แต่อีกฝ่ายกลับเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นพร้อมลากเธอตามไปด้วย

ทันใดนั้นเสียงปืนก็ดังขึ้นข้างหลังคนทั้งสอง “วิ่งเร็ว!” เพนเดอร์แกสต์ตะโกน

บรรยากาศที่เงียบสงบพลันโกลาหลทันที ผู้คนต่างตะเบ็งเสียงกรี๊ดร้อง และวิ่งกระเจิงไปทุกทิศทาง จัดสันหลุดลากเธอเล่นแรงขึ้น จากนั้นทั้งคู่ก็ออกวิ่ง

เสียงรัวกระสุนจากปืนอัตโนมัติดังแหวกอากาศ มือของจัดสันกระตุกและเลื่อนหลุดจากมือเธอก่อนจะลึ้มลง

ที่แรกเธอเล่นคิดว่าเขาสะดุดลึ้ม แต่แล้วก็เห็นเลือดไหลปรือออกมาจาก เลื่อนอก

“จืดลัน!” เฮเลนร้องลั่น หยุดกึก แล้วค้อมตัวเหนือร่างพี่ชาย

อีกฝ่ายนอนตะแคง เขาแหงนหน้าขึ้นมองเธอ ร่างบิดเร่าไปมาด้วยความเจ็บปวดสุดแสน “วิ่งไปสิ” เขากิ่งล่ำล๊กิ่งโอ “ไป...”

เสียงรวิป็นอ๊ดโหม่ดตั้งขึ้นอีก กระสุนเพชรฆาตพุ่งผ่านผืนหญ้า ทะลวงพื้นดินมาปะทะร่างจืดลันอีกครั้งจนกระเด็นหงายหลัง

“ไม่ล่ะ!” เฮเลนกรีดเสียงพลาจกระโดดออกห่างจากร่างพี่ชาย

สถานการณ์ทวีความซุลมุ่นุ่นวายขึ้นท่ามกลางเสียงหวีดร้อง เสียงรวิกระสุน และเสียงฝีเท้าของผู้คนที่วิ่งหนี แต่เฮเลนไม่รับรู้อะไรทั้งนั้น เธอทิ้งตัวลงคุกเข่า จ้องดวงตาที่เบิกค้างแต่ว่างเปล่าของจืดลันด้วยความหวาดกลัวสุดชีวิต

“จืดลัน!” เธอตะเบ็งเสียง “จืดลัน!”

เธอไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานแค่ไหน น่าจะราวสองสามวินาทีหรืออาจนานกว่านั้น แล้วเธอก็ได้ยินเสียงเพนเดอร์แกสต์ตะโกนเรียกชื่อ น้เองเธอก็เงยหน้าขึ้นมอง เขากำลังวิ่งตรงมาหาพร้อมทั้งส่งกระสุนจากปืนในมือไปด้านหนึ่ง

“ถนนพิพท์อเวนิว!” เขาร้องบอก “ตรงไปที่ถนนพิพท์อเวนิวเร็วเข้า!”

เสียงกระสุนดังเบรียงอีกนัด แล้วเพนเดอร์แกสต์ก็ลุ่มลงเช่นกัน ความตื่นตกใจที่โถมเข้าใส่ซ้ำสองกระตุ้นให้เธอรู้สึกตัว เฮเลนกระโดดผลุงขึ้นยืน เทรนซ์ไค้ดที่ใส่เปียกชุ่มด้วยเลือดของพี่ชาย เพนเดอร์แกสต์ยังไม่ตาย เขากลิ่งพลิกตัวขึ้นยืนอีกครั้งก่อนโผนเข้าไปหลบหลังม้านั่งยาวตัวหนึ่ง แล้วส่งกระสุนตอบโต้หนุ่มสาวที่เมื่อครู่ก่อนกอดจูบกัันโดยไม่สนใจคนทั้งโลก

เขากำลังยิงคุ่มกันให้ฉันหนี

เฮเลนหมุนตัวแล้วออกวิ่งเต็มฝีเท้า เธอต้องไปให้ถึงถนนพิพท์อเวนิวและกลมกลืนไปกับฝูงชนที่พลุกพล่าน พ้นจากสายตาของมือปืนทั้งหมด หลังจากนั้นเธอต้องวิ่งไปให้ถึงตึกดาโคตาเพื่อไปพบเขานั่น... กระสุนที่รวิมาอีกชุดขัดจั้งหวะความคิดที่ผุดพล่านในหัวอย่างตื่นตระหนก ขณะที่เสียงหวีดร้องด้วยความตกใจของผู้คนดั่งระงมหนักขึ้น

เฮเลนยังคงวิ่งต่อไปเต็มฝีเท้า เธอเห็นถนนอยู่ข้างหน้า หลังซุ่มประตุนินทางออกสวนสาธารณะนี้เอง อีกแคลิบทำเมตรเท่านั้น...

“เฮเลน!” เธอได้ยินเสียงตะโกนของเพนเดอร์แกสต์แว่ๆ “ระวังด้วย!
ระวังซ้ายด้วย!”

เธอเหลือบมองไปทางซ้ายมือ เห็นผู้ชายสองคนใส่ชุดจ็อกกิ้งได้แกม็ดของ
ต้นไม้กำลังวิ่งเต็มเหยียดตรงมา

เธอเบี่ยงออกจากทางสายหลักวิ่งเข้าหาดงต้นซีคามอร์ เฮเลนชำเลื่องมอง
ข้ามไหล่ไปข้างหลังอีกครั้ง นักวิ่งจ็อกกิ้งสองคนนั้นยังวิ่งตามมาสุดฝีเท้าและ
ใกล้เข้ามาทุกที

เสียงลั่นกระสุนดังขึ้นอีกสองสามนัด เฮเลนเพิ่มความพยายามเป็นสองเท่า
แต่ลั่นรอกเท้าดันเอาแต่จมลงไปบนดินที่อ่อนนุ่ม เป็นเหตุให้เคลื่นตัวได้ช้ากว่า
ที่ควร แล้วเธอก็รู้สึกถึงแรงปะทะอย่างจังบนแผ่นหลังจนล้มลงบนพื้น ใครคนหนึ่ง
คว้าคอเสื้อเธอหนีไปใต้จุดกระชากให้เธอลุกขึ้นยืน เธอตื่นสุดฤทธิ์พลางส่งเสียง
ร้องโหวกเหวก แต่ผู้ชายสองคนนั้นคว้าแขนเธอลากถูกลงไปที่ถนน เธอก้าว
สุดขีดเมื่อจำหน้าพวกเขาได้

“อลอยเซียส!” เธอตะโกนสุดเสียงพลางเหลือบมองข้างหลัง “ช่วยด้วย!
ฉันรู้จักคนพวกนี้ดี! เดร์บุนด์ท์ คนขององค์กร...เดอะโคไวน์แนนต์! พวกมันจะฆ่า
ฉัน! ช่วยฉันที...!”

เธอเห็นเพียงเค้าร่างของเพนเดอร์แกสต์กลางแสงที่หม่นมัวลงทุกขณะ
เขาโงนเงนขึ้นยืน เลือดไหลโกรกจากแผลถูกยิงแล้วกะโผลกเกาะเผลกด้วยขาที่ยัง
ใช้การได้ตรงมาหาเธอ

ถัดไปข้างหน้า รถแท็กซี่คันหนึ่งติดเครื่องรออยู่ข้างทางเท้า

“อลอยเซียส!” เธอร้องตะโกนอีกครั้งอย่างสิ้นหวัง

ชายสองคนนั้นผลักเธอไปข้างหน้า เปิดประตูหลังรถแล้วเหวี่ยงร่างเธอ
เข้าไป กระสุนสองสามนัดกระดอนจากกระจกหน้ารถ

“ออกรถเลย เร็วๆ เข้า!” นักวิ่งจ็อกกิ้งคนหนึ่งตะโกนเป็นภาษาเยอรมัน
หลังจากกำลังตัวตามเฮเลนเข้าไป “เหยียบคันเร่งให้มิด!”

เฮเลนสู้ยิบตาขณะที่แท็กซี่แล่นออกห่างจากขอบทางเท้า เธออาศัยมือข้างที่
ยังใช้การได้ตะกายประตูและแวบเห็นเพนเดอร์แกสต์ในส่วนสาธารณะมีดสลัว
เขาทรุดฮวบลงคุกเข่า ตายังมองมาในทิศทางของเธอ

“ไม่หะ!” เธอแผดเสียงขณะเดินร่น “ไม่!”

“หุบปาก!” ชายคนหนึ่งตะคอกพลางเงือกำปั้นขึ้นกระแทกใส่ข้างศีรษะเธอ
ส่งให้ควมมีตถาโถมเข้ามาอย่างฉับพลัน

SAMPLE

+ หกชั่วโมง

~ หมอใส่เสื้อกาวน์ยับยู่ยี่โพล่เข้ามาในห้องพักรอหน้าห้องไอซียูของโรงพยาบาลเลนีออกซ์ฮิลล์ “คนไข้ฟื้นแล้วครับ ถ้าคุณอยากจะคุยกับเขา”

“ขอบคุณสวรรค์” ผู้หมวดดากอสตาแห่งกรมตำรวจนิวยอร์กรีบยึดสมุดโน้ตที่กำลังอ่านใส่กระเป๋าแล้วลุกขึ้นยืน “อาการเขาเป็นยังไงบ้างครับหมอ”

“ไม่มีอาการแทรกซ้อนอะไร” ความรู้สึกหงุดหงิดใจระบายนอยู่บนสีหน้าของนายแพทย์ “แต่คนไข้รายนี้ดีจริงๆ”

“แต่เขาไม่...” ดากอสตาทำท่าจะพูดแล้วหุบปากเงียบ ก่อนเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปในห้องไอซียู

เจ้าหน้าที่พิเศษเพนเดอร์แกสต์กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง มีเครื่องติดตามสัญญาณชีพหูกเครื่องบนตัว สายน้ำเกลือเสียบอยู่บนแขนข้างหนึ่ง สายให้ออกซิเจนเสียบคารูจุมูก บนที่กรายงานผู้ป่วยกางอยู่บนเตียง ขณะที่ตัวเพนเดอร์แกสต์เองถือฟิล์มเอกซเรย์ในมือ ผิวที่ซิดอยู่แล้วขณะนี้ไม่ต่างจากกระเบื้องเคลือบ หมอคนหนึ่งยื่นค้อมตัวข้างเตียงระหว่างสนทนากับคนไข้อย่างเคร่งเครียด แม้ดากอสตาจะไม่ได้ยินคำตอบของเพนเดอร์แกสต์ แต่เห็นได้ชัดว่าหมอกับคนไข้มีความเห็นที่ไม่ค่อยจะตรงกันนัก

“ไม่มีทางเป็นไปได้แน่นอนที่สุด” ดากอสตาได้ยื่นหมอกคนนั้นพูดขณะเดินเข้าไปใกล้เตียง “คุณยังมีอาการช็อกจากแผลถูกยิงและเสียเลือดเยอะมาก ต้องให้หมอดูแลและรอให้แผลสมานตัวดีก่อน นี่ยังไม่พูดถึงซีโคร่งที่ซ้ำอีกสองชิ้นะ”

“คุณหมอครับ” เพนเตอร์แกสต์ตอบ ปกติแล้วเนื้อแท้ของชายคนนี้จะสุภาพอ่อนโยนตามแบบฉบับผู้ดีชาวใต้ แต่ขณะนี้เสียงพูดของเขาไม่ต่างอะไรจากเกล็ดน้ำแข็งซึ่งกระทบเหล็ก “กระสุนแค่ถากถ้ำมึนอ่อนน่องนิดเดียว ไม่ได้สร้างความเสียหายให้กระดูกหน้าแข้งหรือกระดูกน่อง แผลก็สะอาดเรียบร้อยดีไม่ถึงกับต้องผ่าตัดด้วยซ้ำ”

“แต่คุณเสียเลือด...”

“จริงสิ” เพนเตอร์แกสต์ขีดขื่นกลางคัน “ผมเสียเลือดไม่น้อย คุณให้เลือดผมเท่าไรนะ”

ฝ่ายนั้นเงยไปครู่หนึ่ง “หนึ่งถุง”

“หนึ่งถุง แค่ว่าเส้นเลือดดำน่องเสียหาย เรื่องเล็กน้อยมากครับ” เพนเตอร์แกสต์โบกฟิล์มเอกซเรย์ราวกับโบกรัง “สำหรับซีโตรง คุณบอกเองว่าแค่ซ้ำแต่ไม่ถึงกับหัก ซึ่งก็คือซีที่ห้าและหก มีรอยซ้ำตรงส่วนหัวห่างจากกระดูกสันหลังราวสองมิลลิเมตร ในเมื่อมันเป็นซีโตรงแท้ ความยืดหยุ่นจะช่วยให้หายได้เร็วขึ้น”

หมอโกรธจนควีนออกหู “ดอกเตอร์เพนเตอร์แกสต์ ผมไม่สามารถอนุญาตให้คุณออกจากโรงพยาบาลในสภาพที่เป็นอยู่ได้ คุณน่าจะรู้ดีกว่าใคร...”

“ตรงกันข้ามเลยที่เดียวครับ คุณไม่สามารถห้ามผมได้ สัญญาชนชีพของผมอยู่ในเกณฑ์ปกติ บาดแผลก็เล็กน้อยมากและผมก็ทำแผลเองได้”

“ผมจะลงบันทึกในรายงานว่าคุณฝ่าฝืนคำสั่งและออกจากโรงพยาบาลโดยพลการ”

“ดีเลยครับ” เพนเตอร์แกสต์โยนฟิล์มเอกซเรย์ลงบนโต๊ะใกล้เคียงเหมือนโยนไฟ “เอาละ คุณคงไม่ว่าอะไรถ้าผมจะขอตัว”

หมอคนเดิมมองเพนเตอร์แกสต์อย่างขัดเคืองใจแล้วหมุนตัวเดินออกจากห้อง ตามด้วยหมอมือที่พาดากอสตาเข้ามา

เพนเตอร์แกสต์หันมาในที่สุด ทำท่าเหมือนเพิ่งจะเห็นดากอสตา “วินเซนต์” ดากอสตาปรวดเข้าไปข้างเตียงทันที “เพนเตอร์แกสต์ ให้ตายเถอะ ผมเสียใจจริงๆ...”

“ทำไมคุณถึงไม่อยู่กับคอนสแตนซ์”

“เธอปลอดภัยดีแล้ว และทางเมานต์เมอร์ซีย์ก็เพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยเป็นสองเท่า ผมต้อง...” ดากอสตาหยุดควบคุมเสียงพูดของตัวเองครู่หนึ่ง “ต้องมาดูว่าคุณเป็นยังไงบ้าง”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่เรื่องโตอะไรเลย แต่ก็ขอใจนะ” เพนเดอร์แกสต์ดึงสายให้ออกซิเจนออก ตามด้วยเข็มแทงน้ำเกลือตรงข้อพับ ก่อนปลดผ้าพันแขนวัดความดันและเครื่องวัดออกซิเจนในเลือด เขาเลิกผ้าที่คลุมอยู่บนร่างแล้วลุกขึ้นนั่ง ความเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างช้าๆ คล้ายหุ่นยนต์ ดากอสตามองออกว่าพลังที่คอยผลักดันชายผู้นี้มาจากความมุ่งมั่นอันเด็ดเดี่ยวล้วนๆ

“หวังว่าคุณคงไม่บ้าพอที่จะออกจากโรงพยาบาลจริงๆ นะ”

เพนเดอร์แกสต์หันมามองอีกครั้ง ดากอสตาเงยบั้นท้ายที่เห็นประกายวาวโรจน์แผดเผาในดวงตาบอบช้ำหน้าไร้ความรู้สึกลึ้น

“พรีคเตอร์เป็นยังไงบ้าง” เพนเดอร์แกสต์ถามขณะเหยียดขาข้างซ้ายเตี้ย

“เห็นหมอว่าไม่เป็นอะไรมาก นอกจากข้อศอกหักสองสามข้อตรงจุดที่ถูกปืนฟ่งปะทะเลื้อยเกาะกันกระสุน”

“จัดสันล่ะ”

ดากอสตาส่ายหน้า

“ช่วยหยิบเสื้อผ้ามามีให้ผมที” เพนเดอร์แกสต์บอกลางพยับเปิดไปทางตู้เสื้อผ้า

ดากอสตาลังเล แต่รู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะหัดทานจึงเดินไปหยิบ

เพนเดอร์แกสต์ลุกขึ้นยืนนิ้วหน้า โง่งนงไปมาเล็กน้อยประเดี๋ยวหนึ่งแล้วกลับทรงตัวได้มั่นคง พอดากอสตาส่งเสื้อผ้าให้ อีกฝ่ายก็รูดมันกันรอบเตี้ย

“คุณรู้ไหมว่าเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นในสวนสาธารณะนั้น” ดากอสตาพูดกับผ้ามัน “มันกลายเป็นข่าวครีกโครมเลยเชียวล่ะ มีคนตายห้าคน แผนกคดีฆาตกรรมวิ่งกันให้วุ่นไปหมด”

“ผมไม่มีเวลาพอที่จะแจกแจงรายละเอียดให้ฟัง”

“โทษทีนะเพื่อน แต่คุณไม่มีทางได้ออกไปจากที่นี่แน่ๆ จนกว่าจะเล่าให้ผมฟังว่าเกิดอะไรขึ้น” ดากอสताल้วงสมุดโน้ตออกมา

“ก็ได้ ผมจะเล่าให้ฟังระหว่างแต่งตัว เสร็จแล้วผมจะไปทันที”

ตากอสต้ายกไหล่ ได้แค่ไหนก็แค่นั้น

“มันเป็นการลักพาตัวที่วางแผนไว้อย่างรอบคอบมากเป็นพิเศษเลยทีเดียว
คนพวกนั้นฆ่าจัดสั้นแล้วลักพาตัวภรรยาของผมไป”

“คนพวกนั้นนี่หมายถึงใคร”

“กลุ่มคนลึกลับที่เป็นนาซีหรือไม่ก็ลูกหลานนาซี เรียกว่าเดร์บุนด์ท์”

“นาซีเนี่ยนะ ให้ตายสิ ทำไม่ต้องทำแบบนั้นด้วย”

“ผมไม่รู้ว่าพวกเขาทำไปเพื่ออะไร”

“ผมต้องการรายละเอียดทั้งหมดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

เสียงตอบของเพนเตอร์แกสต์ลอยมาจากหลังมาน “ผมไปพบจัดสั้นกับ
เฮเลนที่โบตเฮาส์เพื่อจะรับเธอไปซ่อนตัวให้พ้นจากเงื้อมมือของคนกลุ่มนี้ เธอ
มาถึงตอนหกโมงเย็นตามที่ตกลงกันได้ หลังจากนั้นไม่นานผมก็รู้ว่าเราโดนหลอก
มาติดกับ ท่าทางของนักเล่นเรือยอร์ชจำลองคนหนึ่งดูมีพิรุณ เพราะเขาไม่รู้อะไร
สักอย่างเกี่ยวกับเรือ ทั้งยังทำการกระสอบกระสายลูกลึกลับ แฉมเห็้อแตกพลัก
ทั้งที่อากาศหนาว ผมเลยเดินเข้าไปบอกให้เขาลุกขึ้นยืน และมันก็กลายเป็น
จุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ทั้งหมด”

ตากอสตาจดใส่สมุด “มีผู้เกี่ยวข้องกับทั้งหมดกี่คน”

เพนเตอร์แกสต์หยุดคิดชั่วขณะ “อย่างน้อยๆ ก็เจ็ด นักเล่นเรือยอร์ช
จำลองนั้นหนึ่งละ คู่รักที่หนึ่งบนม้านั่งยาวในสวนอีก สองคนนี่แหละที่ฆ่าจัดสั้น
แล้วก็ผู้ชายปลอมเป็นคนจรจัดที่ยิงพร็อคเตอร์ ทีมตรวจสอบที่เกิดเหตุของคุณ
น่าจะลำดับเหตุการณ์แล้วว่าเกิดเหตุยิงกันเมื่อไหร่ยังไง นอกจากนี้ก็มีอีกอย่างน้อย
สามคน คือนักวิ่งจ็อกกิ้งสองคนที่ลักพาตัวเฮเลนระหว่างที่เธอพยายามหนี แล้วก็
คนขับรถแท็กซี่ปลอมที่สองคนนั้นบังคับให้เธอขึ้นไป”

เพนเตอร์แกสต์โผล่ออกมาจากหลังมาน ชุดสูทซึ่งปกติดูเนียบไม่มีที่ติ
ขณะนี้ดูไม่เจ็ดและต่างดวงด้วยรอยเปื้อนจากหญ้า ท่อนล่างของขากางเกงข้างหนึ่ง
ฉีกขาดและมีคราบเลือดแห้งกรัง เขามองตรงมาที่ตากอสตาขณะขยับเนกไทให้ตรง
“ลาก่อน วินเซนต์”

“เดี๋ยวลี แล้วไอ้กลุ่มบุนด์ท์บ้าบออะไรนี่...รู้ได้ยังไงว่าพวกคุณนัดพบกัน”

“เป็นคำถามที่เยี่ยมมาก”